

Китоби Дониёл — Рақами яксаду ҳафтодум

*Қалъаи чон: дарки бартахтншинии илоҳӣ ва дигаргуншавӣ дар
заминаи набавӣ*

Jeff Pippenger

2024-03-31

Калиди муайян сохтани Русия ҳамчун кудрате, ки ҷанги Украина дар соли 2014-ро оғоз кард, «қалъа» аст, ки сар, ё пойтахти подшоҳӣ мебошад. Маъбади инсонӣ аз сар ва бадан иборат аст. Сар табиати болоӣ аст, ва бадан табиати поёнӣ. «Ҳафт замон», ки дар соли 1844 ба анҷом расид, пас бояд бо Ерусалим, ки сари Яҳудо буд, пайваст карда мешуд. Дар маъбади Ерусалим тахти подшоҳе ҷойгир буд, ки сари Ерусалим буд, ва Ерусалим сари Яҳудо буд. Иттиҳоди Илоҳият бо инсоният, ки мӯҳр задани саду чилу чор ҳазорро ифода мекунад, ҳамчун гирифтани «ақли Масеҳ» тасвир шудааст. Ақл табиати болоӣ аст, ва бинобар ин он «сар» мебошад.

Вақте ки онҳое, ки аз ҷониби Дониёл намояндагӣ шудаанд, рӯйи сабабовари занонаро, ки боиси он мегардад, ки онҳо ба сурати Масеҳ тағйир ёбанд, мебинанд, онҳо фикри Масеҳро, ки Одами дуюм аст ва рӯхонӣ мебошад, қабул кардаанд. Дар он лаҳза зехни аслии ҷисмонии онҳо, ки онро аз Одами аввал пас аз сукути ӯ ва баргардонидани тартиби офариниши худ ба мерос гирифта буданд, маслуб карда мешавад. Зехни ҷисмонӣ, ки бар зидди қонуни Худо ҷанг мекунад ва онҳо онро бидуни ҳеҷ интиҳоби худ ҷангоми таваллуд гирифтаанд, бо зехни Масеҳ иваз карда мешавад, ки онро бо интиҳоби худ қабул мекунад ва он ба қонуни Худо комилан итоаткор аст. Пас зехни нави онҳо ва зехни Масеҳ як зехн мешаванд, ва ҳар ду якҷо бар тахт дар ҷойҳои осмонӣ қарор мегиранд. Дар дохили маъбад ҷойе ҳаст, ки тахти Худо дар он ҷо қарор дорад, ва инсонҳо, ки ба сурати Худо офарида шудаанд, дар дохили маъбад ҷойҳои муайяне доранд, ки барои ҳузури Худо таъйин шудааст.

Он макон дар табиати поёнии онҳо нест, ки онро подшоҳии шимолӣ ифода мекунад. Он дар он маконе аст, ки подшоҳии ҷанубӣ онро ифода мекунад, яъне он ҷоест, ки Худо баргузид, то номи Худро, ки хислати Ёст, дар он ҷо қарор диҳад. Он макон дар Ерусалим аст, аммо ҷун пойтахти Яҳудо, Ерусалим сар аст, вале сари пойтахт подшоҳ мебошад. Ва Ерусалим интиҳоб шуд, то пойтахт бошад, аммо ҳамчунин он ҳамчун маконе интиҳоб шуд, ки Худо маъбади Худро дар он ҷо қарор диҳад. Пас дар маъбади Худ тахти Худро қарор дод. Подшоҳии ҷанубӣ табиати болои инсониро ифода мекунад, аммо он ҳамчунин барои подшоҳи тоҷори махсуси тахт дорад. Хоҳар Уайт он маконро «қалъаи» чон меномад. Қалъа, аз рӯи таъриф, як диж аст.

«Тамоми дил бояд ба Худо супурда шавад, вагарна ҳақиқати Худо нахоҳад тавонист бар зиндагӣ ва хислат таъсири тақдиркунанда расонад. Аммо ин як воқеияти андӯхбор аст, ки бисёре аз онҳое ки номи Масеҳро ба забон меоранд, ҳаргиз дилҳои худро ба Ё бо содагӣ намодаанд. Онҳо ҳаргиз шикастадили таслими комилро ба талаботи масеҳият таҷриба накардаанд, ва натиҷа ин аст, ки қудрати дигаргунсозии ҳақиқат дар зиндагии

онҳо нест; таъсири амику нармкунандаи муҳаббати Масеҳ дар зиндагӣ ва хислат ошкор намегардад. Аммо чӣ кори бузурге дар ғизо додани рамаи Худо метавонист анҷом ёбад, агар ҷӯпонони зердаст бо Масеҳ маслӯб шуда, ва барои Худо зиндагӣ мекарданд, то бо Сарҷӯпони рама ҳамкорӣ намоянд! Масеҳ одамонро меҳонад, ки ҷунон кор кунанд, ки Ё кор мекард. Ниёз ба шаҳодати амиктар, қавитар ва маҷбуркунандатаре дар бораи қудрати ҳақиқат вучуд дорад, ҷунон ки он дар парҳезгории амалии онҳое ки эътироф мекунанд ба он имон доранд, дида мешавад. Муҳаббати Начотдиҳанда дар ҷон ба тағйироти қатъӣ дар тарзе хоҳад бурд, ки хизматгорон барои ҷонҳои онҳое ки дар ҳоли ҳалокатанд, меҳнат мекунанд. Вақте ки ҳақиқат қалъаи ҷонро ишғол мекунад, Масеҳ бар дил тахтниниш мегардад, ва он гоҳ омили инсонӣ метавонад бигӯяд: “Бо Масеҳ маслӯб шудаам; бо вучуди ин зиндаам; аммо на ман, балки Масеҳ дар ман зиндагӣ мекунад; ва зиндагӣ ки ҳоло дар ҷисм ба сар мебарам, бо имон ба Писари Худо ба сар мебарам, ки маро дӯст дошт ва Худо барои ман таслим кард.”» Review and Herald, October 9, 1894.

«Арки ҷон» он ҷост, ки «Масеҳ бар тахт нишастааст». Бар тахт нишастани Масеҳ замоне анҷом меёбад, ки ҷисм маслӯб гардад; ва ҷисм, мувофиқи таърифи Павлус, табиати поёнӣ аст, ва он подшоҳии шимолӣ мебошад. Аз ҳамин сабаб пешгӯии подшоҳии шимолӣ танҳо то соли 1798 мерасад. Табиати поёнӣ наметавонад бо Илоҳият якҷо гардад; он бояд дар як лаҳза, дар мижа задане, ҳангоми омадани дуҷум дигаргун карда шавад. Подшоҳии ҷанубӣ, ки «сар»-ро дар бар мегирифт, ки Ерусалим буд, ва «сар»-ро, ки мақдасгоҳ буд, то соли 1844 мерасад, зеро он табиати болотарро муаррифӣ мекард, ки метавонист ҷисмро маслӯб созад ва ба воситаи имон ба арки Қудси муқаддас дохил шавад ва бо Масеҳ бар тахт бинишинад. Маконе, ки дар он ин пайвастан ва ин бар тахт нишастан сурат мегирад, дар арки маъбади инсонӣ аст. Ояти даҳуми боби ёздаҳум сарро ҳамчун қалъа муайян мекунад, вале ин ҳақиқат танҳо бо шаҳодати Ишаъё барқарор мегардад, ки талаб мекунад ҳақиқат дар бораи қалъа (арк) дар татбиқҳои берунӣ ва дохилии он фаҳмида шавад.

Каломи Худо бояд ғизои рӯҳонии мо бошад. «Ман нони ҳаёт ҳастам», — гуфт Масеҳ; «ҳар кӣ назди Ман ояд, ҳаргиз гурусна нахоҳад монд; ва ҳар кӣ ба Ман имон оварад, ҳаргиз ташна нахоҳад шуд». Ҷаҳон аз норасоии ҳақиқати пок, беомехта, рӯ ба ҳалокат дорад. Масеҳ ҳақиқат аст. Каломи Ё ҳақиқат аст, ва онҳо аҳамияти амиктаре доранд аз он чи бар рӯйи зоҳир намудор аст, ва арзише болотар аз намуди содаи берунии худ. Зехнҳое, ки бо Рӯҳулқудс зинда гардонида шудаанд, арзиши ин суҳанонро дарк хоҳанд кард. Ҳангоме ки ҷашмони мо бо сурмаи муқаддаси ҷашм тадҳин карда шаванд, мо кодир хоҳем буд, ки гавҳарҳои гаронбаҳои ҳақиқатро дарёбем, ҳарчанд онҳо шояд дар зерӣ сатҳ пинҳон бошанд.

«Ҳақиқат нозук, покиза ва олист. Вақте ки он хислатро шакл медиҳад, ҷон зерӣ таъсири илоҳии он рушд мекунад. Ҳар рӯз ҳақиқат бояд ба дил пазируфта шавад. Ҳамин тавр мо суҳанони Масеҳро меҳурем, ки Ё эълон мекунад, рӯҳ ва ҳаёт мебошанд. Қабули ҳақиқат ҳар қабулкунандаро фарзанди Худо, вориси осмон хоҳад гардонд. Ҳақиқате ки дар дил ғиромӣ дошта мешавад, ҳарфи сард ва мурда нест, балки қуввати зинда аст.»

«Ҳақиқат муқаддас ва илоҳист. Он дар шакл додани хислате ба монанди Масеҳ аз ҳар чизи дигар қавитар ва пуриктидортар аст. Дар он пуррагии шодӣ мавҷуд аст. Вақте ки он

дар дил гиромӣ дошта мешавад, муҳаббати Масеҳ аз муҳаббати ҳар гуна инсон авлотар дониста мешавад. Ин аст масеҳият. Ин аст муҳаббати Худо дар ҷон. Ҳамин тавр ҳақиқати поку беолоиш қалъаи ҳастиро ишғол мекунад. Ин суҳанон ба иҷро мерасанд: “Ва дили нав ба шумо хоҳам дод, ва рӯҳи наве дар андаруни шумо хоҳам гузошт.” Дар зиндагии касе, ки зерӣ таъсири ҷонбахши ҳақиқат зиндагӣ ва меҳнат мекунад, як навъ асолат ва начобат вучуд дорад». Review and Herald, February 14, 1899.

Он рӯёи таърихи нубувватӣ дар боби ёздаҳуми китоби Дониёл аз ояти дуум оғоз меёбад, вақте ки президенти шашум ва сарватмандтарин бо сар, ки дар оятҳои ёздаҳ то понздаҳ Русия мебошад, мутобиқ мегардад. Дар он таърих президенти шашум ба ҳаштуми аз миёни он ҳафт табдил хоҳад ёфт, ва ӯ ҳангоме ҳукмронӣ хоҳад кард, ки калисо ва давлат дар Иёлоти Муттаҳида ба ҳам оянд ва зинокории нопоки худро дар ояти шонздаҳ, дар қонуни якшанбеи ба зудӣ оянда, ба анҷом расонанд.

Нишоне, ки он гоҳ бояд барафрохта шавад, ноумед хоҳад гашт ва барои муддати сеюним рӯз хоҳад мурд, ки дар Дониёл 10 бисту як рӯз аст. Дар анҷоми бисту як рӯзи мотам барои Дониёл, ки анҷоми сеюним рӯзи марг дар кӯча барои ду шоҳид аст, ки онҳо ҳамон касонеанд, ки дар водии Ҳизкиёл ҳастанд, ки устухонҳои хушки мурдаанд, — паёми нубувватӣ вучуд дорад, ки мурдагонро дубора ба ҳаёт меорад. Ин раванд дар боби даҳуми Дониёл бо се қадам ифода ёфтааст.

Ва дар рӯзи бисту чоруми моҳи аввал, ҳангоме ки ман дар қанори дарёи бузург, ки Ҳиддиқал аст, будам, чашмони худро боло бардошта, нигаристам, ва инак, мардееро дидам, ки либоси катонӣ дар бар дошт, ва камараш бо тиллои ноби Ўфоз баста шуда буд. Бадани ӯ низ мисли забарҷад буд, ва рӯяш чун намуди барқ, ва чашмонаш мисли чароғҳои оташ, ва бозувонаш ва пойҳояш ба ранги мисини сайқалёфта, ва овози суҳанонаш мисли овози анбӯҳи мардум буд. Ва танҳо ман, Дониёл, ин рӯёро дидам; зеро мардоне ки бо ман буданд, рӯёро надиданд; лекин ларзиши азиме бар онҳо афтод, ба тавре ки гурехта, худро пинҳон карданд. Пас ман танҳо мондам, ва ин рӯёи азимро дидам, ва дар ман ҳеҷ қуввате намонд; зеро ҳусни ман дар ман ба фано табдил ёфт, ва қуввате нигоҳ дошта натавонистам. Аммо овози суҳанони ӯро шунидам; ва ҳангоме ки овози суҳанони ӯро шунидам, рӯ ба замин афтода, дар ҳоби амиқ фуру рафтам, ва рӯям сӯи замин буд. Ва инак, дасте маро ламс кард, ки маро бар зонуҳоям ва бар қафи дастҳоям бардошт. Ва ӯ ба ман гуфт: «Эй Дониёл, эй марди бисёр маҳбуб, суҳанонеро ки ба ту меғоям, бифаҳм, ва рост биист; зеро ҳоло ман назди ту фиристода шудаам». Ва ҳангоме ки ин суҳанро ба ман гуфт, ларзон бархостам. Он гоҳ ӯ ба ман гуфт: «Натарс, эй Дониёл; зеро аз рӯзи аввале ки дили худро ба фаҳмидан ва ба фурутан сохтани худ пеши Худои худ мондӣ, суҳанони ту шунида шуданд, ва ман барои суҳанони ту омадам. Аммо раиси мамлақати Форс бисту як рӯз ба ман муқовимат кард; вале инак, Микоил, яке аз раисони аввалин, омад, то ба ман мадад кунад; ва ман он ҷо назди подшоҳони Форс мондам. Ва акнун омадам, то ба ту бифаҳмонам, ки дар айёми охир бар қавми ту чӣ воқеъ хоҳад шуд; зеро ин рӯёи ҳанӯз барои рӯзҳои бисёр аст». Дониёл 10:4–14.

Дониёл дар анҷоми бисту як рӯзи мотам буд, ҳангоме ки рӯёи Масеҳро дид ва суҳанони Масеҳро шунид. Рӯёи Қаломи Худо, ки ҳам дидашаванда ва ҳам гуфташуда аст, ҷудоии ду

табақаро ба вучуд меоварад, ва Дониёл дар кӯча мисли мурда буд, зеро ӯ «дар хоби амиқ» буд.

Ин суҳанонро гуфт; ва баъд аз он ба онҳо мегӯяд: «Дӯсти мо Лаъзор хуфтааст; аммо Ман меравам, то ӯро аз хоб бедор кунам». Он гоҳ шогирдонаш гуфтанд: «Худовандо, агар ӯ хуфта бошад, сиҳат хоҳад шуд». Лекин Исо дар бораи марги ӯ гуфта буд; аммо онҳо гумон карданд, ки Ӯ дар бораи ором гирифтанд дар хоб суҳан мегӯяд. Пас Исо ошкоро ба онҳо гуфт: «Лаъзор мурдааст». Юҳанно 11:11–14.

Сипас Дониёл бори аввал аз ҷониби Ҷабраил ламс карда шуд, ки ӯро аз муборизаи сиёсӣ, ки дар ҳоле ки Дониёл мурда (хобида) буд, рӯй дода буд, огоҳ месозад, ва ин ки акнун ӯ тафсири рӯёро хоҳад дод, ки тоза Дониёлро ба сурати Масеҳ табилад дода буд. Пас аз он ӯ бори дуюм — аз ҷониби ҳуди Масеҳ — ламс карда хоҳад шуд.

Ва ҳангоме ки ӯ ин суҳанонро ба ман гуфт, ман рӯи худро сӯи замин гардонид, гунг шудам. Ва инак, касе монанди шабоҳати писарони одам лабҳои маро ламс кард; он гоҳ даҳони худро кушода, суҳан гуфтам ва ба он ки дар пеши ман меистод, гуфтам: «Эй хоҷаи ман, аз ин рӯё дардҳои ман бар ман баргаштаанд, ва қуввате дар ман намондааст. Зеро чӣ гуна банди ин хоҷаи ман метавонад бо ин хоҷаи ман суҳан гӯяд? Зеро, инак, дарҳол дар ман ҳеҷ қуввате намонд, ва дар ман дигар нафасе ҳам боқӣ намондааст». Дониёл 10:15–17.

Ин ба пешгӯии аввали Ҳизқиёл дар боби сиё ҳафтум мувоҷиҳ аст, зеро дар он ду пешгӯие ки ба Ҳизқиёл амр шудааст ба устухонҳои мурда дар водӣ ироа кунад, пешгӯии аввал ҷисмҳоро ба вучуд меоварад, аммо онҳо ҳанӯз нафас надоранд ва қуввати лашкари азим низ надоранд. Маҳз дар пешгӯии дуюми Ҳизқиёл аст, ки ҷисмҳо нафасро аз чор бод қабул карда, чун лашкари азим барпо меистанд; ва дар ламси дуюми Дониёл, «дар ман ҳеҷ қуввате намонд, ва дар ман ҳеҷ нафасе низ боқӣ намонд». Сипас Дониёл боз бори сеюм, дар маҷмӯъ, ва бори дуюм аз ҷониби Ҷабраил ламс карда мешавад.

Ва боз касе, ки намуди одамай дошт, омада, ба ман даст расонд ва маро қувват бахшид, ва гуфт: «Эй марди бисёр маҳбӯб, натарс; осоиш бар ту бод; қавӣ бош, оре, қавӣ бош». Ва ҳангоме ки ӯ ба ман суҳан гуфт, ман қувват ёфтам ва гуфтам: «Бигзор оғоям суҳан гӯяд, зеро ту маро қувват бахшидаӣ». Дониёл 10:18, 19.

Дастрасии сеюми Дониёл, пешгӯии дуюми Ҳизқиёл аст, ки ҳасадҳоро бар поҳояшон ҳамчун лашкари азим бармеангезад. Пешгӯии ӯ ба қавме равона шудааст, ки эътироф менамоянд, ки мурдаанд, зеро онҳо, мисли Дониёл, дар мотам буданд.

Пас Ӯ ба ман гуфт: «Ба бод нубувват кун, нубувват кун, эй писари одам, ва ба бод бигӯ: “Худованд Худо чунин мегӯяд: Аз чор бод биё, эй нафас, ва бар ин кушташудагон биваз, то зинда гарданд.”» Пас ман чунон ки Ӯ ба ман фармуда буд, нубувват кардам, ва нафас ба онҳо даромад, ва онҳо зинда шуданд, ва бар пойҳои худ истоданд, лашкари бисёр азим. Пас Ӯ ба ман гуфт: «Эй писари одам, ин устухонҳо тамоми хонадони Исроил мебошанд; инак, онҳо мегӯянд: “Устухонҳои мо хушк шудаанд, ва умеди мо барбод рафтааст; мо аз қисми худ бурида шудаем.”» Ҳизқиёл 37:9–11.

Худованд ба Ҳизқиёл амр мекунад, ки нубувват кунад, ва ӯ ба онҳо мегӯяд, ки шаҳодати хонаи Исроил ин аст, ки онҳо мурдаанд, бе умед ва буридашуда. Онҳо дар мотаманд, чунон ки Дониёл буд, зеро аз пешгӯии нокомёфтаи 18 июли соли 2020 дилсард шудаанд, ва дар ҳамон ҳолат, ба Ҳизқиёл гуфта мешавад, ки нубувват кунад.

Пас нубувват намо ва ба онҳо бигӯ: Ҳамин тавр Худованд Худо мегӯяд: Инак, эй қавми Ман, Ман қабрҳои шуморо хоҳам кушод, ва шуморо аз қабрҳоятон берун хоҳам овард, ва шуморо ба замини Исроил хоҳам даровард. Ва хоҳед донист, ки Ман Худованд ҳастам, ҳангоме ки қабрҳои шуморо хоҳам кушод, эй қавми Ман, ва шуморо аз қабрҳоятон берун хоҳам овард; ва Рӯҳи Худо дар шумо хоҳам гузошт, ва шумо зинда хоҳед шуд, ва Ман шуморо дар замини худатон ҷой хоҳам дод; он гоҳ хоҳед донист, ки Ман, Худованд, инро гуфтаам ва ба амал овардаам, мегӯяд Худованд. Ҳизқиёл 37:12–14.

Худованд, ки Михаил, фариштаи муқарраб аст, қабрҳои онҳоро мекушояд; ва он ду шохиди Ваҳй боби ёздаҳ, ки баъд аз он эҳё мегарданд ва Рӯҳулқудсро меёбанду бармехезанд, ҳамон гунаанд, ки дар пешгӯии дуҷоми Ҳизқиёл низ Рӯҳулқудс ба онҳое дода шуд, ки ҳангоми аз қабрҳои худ берун оварда шудан бархостанд.

Ва баъд аз се рӯзу ним Рӯҳи ҳаёт аз ҷониби Худо ба онҳо даромад, ва онҳо бар пойҳои худ истоданд; ва тарси бузурге бар онҳое афтод, ки онҳоро диданд. Ваҳй 11:11.

Он ду шохид чун Мусо ва Илёс муаррифӣ шудаанд, ва Мусо низ бо овози фариштаи муқарраб эҳё карда шуд.

Аммо Микоили фариштаи муқаддас, ҳангоме ки бо иблис дар бораи ҷасади Мӯсо баҳс мекард, ҷуръат накард, ки бар зидди ӯ айбдорӣ таҳқиқомез оварад, балки гуфт: «Худованд туро мазаммат намояд». Яҳудо 1:9.

Микоил, он Шохзода ва ҳам Фариштаи Аъзам аст, Ҳамонест, ки дар боби даҳуми китоби Дониёл омада, ба Ҷабраил ёрӣ расонд; ва овози Ёст, ки мардону занонро ба ҳаёт даъват мекунад.

Зеро ки Худи Худованд бо нидое, бо овози фариштаи аъзам, ва бо карнаи Худо аз осмон нозил хоҳад шуд; ва мурдагон дар Масеҳ аввал бархоҳанд хест. 1 Таслӯникиён 4:16.

Се ламси Дониёл гузариши ҳаракати Лоудикиягии фариштаи сеюмро ба ҳаракати Филадельфиягии фариштаи сеюм ифода мекунанд, ва дар Дониёл даҳ, рӯъёе, ки гузаришро аз сурати Лоудикия ба сурати Филадельфия ба анҷом мерасонад, ба воситаи таърихи нубувватие, ки дар боби ёздаҳ ифода шудааст, муаррифӣ мегардад. Он рӯъё аз ҷониби Ҳизқиёл ҳамчун рӯъёи Ислом аз ҷониби сеюм муаррифӣ шудааст. Дар соли 2014, Русия ҷанги дуҷоми ниёбатиро оғоз кард. Дар соли 2015, сарватмандтарин президент талошҳои худро барои президентӣ шашум шудан оғоз намуд.

Дар соли 2020, он президент, ки намояндаи шохӣ ҷумҳуриҳо буд, аз ҷониби ҳайвони бедии «бедоргаро» аз вартаи беинтиҳо кушта шуд, ва дар ҳамон сол шохӣ протестантии Лоадикейя низ кушта шуд. Дар соли 2023, ҳар ду шох дубора зинда шуданд ва ҳар ду гузариши худро ба сӯи ҳаштуми, ки аз миёни он ҳафт аст, оғоз карданд. Яке ба сӯи сурати

сиёсии ҳайвон мегузарад, зеро Калисо ва Давлат дар Иёлоти Муттаҳида ба ҳам оварда мешаванд, ва шохи дигар аз сурати Лоадикея ба сурати Масеҳ мегузарад. Ҳар ду дар қонуни якшанбеи наздиқулвукӯ боло бардошта хоҳанд шуд. Яке «Искандари Мақдунӣ» хоҳад шуд, подшоҳи аълои он даҳ подшоҳе, ки подшоҳии ҳафтуми худро ба фоҳишаи Рум медиҳанд, ва дигаре ҳамчун байрақ боло бардошта хоҳад шуд.

Рӯёе, ки ҳар дуи ин гузаришҳоро ба вучуд меоварад, ҳамон таърихест, ки миёни 11 сентябри соли 2001 ва қонуни якшанбе ошкор мегардад. Ояти ёздаҳуми боби ёздаҳуми Дониёл махсусан дар он замина муайян карда шудааст, ки агар имон наоваред, пойдор нахоҳед шуд.

Мо ин таҳқиқро дар мақолаи навбатӣ идома хоҳем дод.

«Қоидаҳои Китоби Муқаддас бояд роҳнамои зиндагии ҳаррӯза бошанд. Салиби Масеҳ бояд мавзӯе бошад, ки дарсҳои, ки мо бояд биомӯзем ва ба амал оварем, ошкор месозад. Масеҳ бояд ба ҳамаи таҳсилот ворид карда шавад, то ки донишҷӯён дониши Худоро дар худ фаро гиранд ва Ёро дар ҳислат намояндагӣ намоянд. Камоли Ё бояд мавзӯи омӯзиши мо бошад ҳам дар замон ва ҳам дар абадият. Каломи Худо, ки аз ҷониби Масеҳ дар Аҳди Қадим ва Аҳди Қадид гуфта шудааст, нони осмонӣ аст; аммо бисёре аз он чи илм номида мешавад, монанди таомҳои ихтирои инсонӣ, ғизои омехташуда ва олуда аст; он маннаи ҳақиқӣ нест.»

«Дар Каломи Худо ҳикмате ёфт мешавад, ки мавриди шакку шубҳа нест, беҳадду қанор — ҳикмате, ки на аз зеҳни маҳдуд, балки аз зеҳни бепоён сарчашма гирифтааст. Аммо бисёре аз он чи Худо дар Каломи Худ ошкор намудааст, барои одамон торик мемонад, зеро ҷавоҳироти ҳақиқат зери хошоку хас ва партовҳои ҳикмат ва анъанаҳои башарӣ дафн шудаанд. Барои бисёре ганҷинаҳои Қалом пинҳон мемонанд, зеро онҳоро бо суботи ҷиддӣ ва матонати самимӣ ҷустуҷӯ накардаанд, то он даме ки дастурҳои заррин фаҳмида шаванд. Қалом бояд тадқиқ карда шавад, то онҳоро, ки онро қабул мекунанд, пок сохта, омода гардонад, ки узви хонадони шоҳона, фарзандони Подшоҳи осмонӣ шаванд.»

«Омӯзиши каломи Худо бояд ҷойи омӯзиши он китобҳои бигирад, ки ақлҳои ба ирфонгаройи кашида, аз ҳақиқат дур бурдаанд. Усулҳои зиндаи он, ки ба ҳаёти мо бофта мешаванд, дар озмоишҳо ва васвасаҳои ҳифзи мо хоҳанд буд; таълими илоҳии он ягона роҳи муваффақият аст. Чун имтиҳон ба ҳар ҷон фаро расад, иртидодҳои рӯй хоҳанд дод. Баъзеҳо хоинон, беандеша, мағрур ва худкифо будани худро ошкор хоҳанд кард ва аз ҳақиқат рӯй гардонда, имони худро барбод хоҳанд дод. Чаро? Зеро онҳо ба «ҳар каломе ки аз даҳони Худо мебарояд» зиндагӣ накарданд. Онҳо чуқур нақоштанд ва таҳқирсии худро устувор насохтанд.»

«Ҳангоме ки суҳанони Худованд ба воситаи фиристодагони баргузидаи Ё ба онҳо оварда мешаванд, онҳо шикоят мекунанд ва ҷунин мепиндоранд, ки роҳ аз ҳад танг гардонидани шудааст. Дар боби шашуми Инҷили Юҳанно мо дар бораи баъзе қасоне меҳонем, ки онҳоро шогирдони Масеҳ мепиндоштанд, вале вақте ки ҳақиқати ошқору равшан ба онҳо пешниҳод гардид, норозӣ шуданд ва дигар бо Ё роҳ напаймуданд. Ба

ҳамин монанд, ин донишчӯёни сатҳӣ низ аз Масеҳ рӯй хоҳанд гардонд». Testimonies, volume 6, 132.